

**Långfredagstivvel
- och påskdagstro**
av Micael Nilsson

En l å n g f r e d a g s a f t o n,
när hela världen låg tung under mörkret,
kom tvivlet sakta krypande,
som en listig orm i gräset.
Som en ondskefull spottande kobra,
som siktar in sitt gift mot bytets ögon,
för att först förblinda sitt offer,
innan
den slutliga
attacken,
väste den fram sina ord,
om svaghet, om svek, om våld, och om död.
Lamslagna stod vi där.
Fångade av dess kalla blick,
frös vi till is;
skräckslagna, och oförmögna,
i tre långa dagar.

En förunderlig påskdagsmorgon,
badande i bländvitt ljus,
kom tron,
likt en ängel ifrån himmelen,
för att vältra bort stenen från graven,
för att hjälpa oss att se,
och förstå,
att graven var tom,
liksom döden var tom,
trots allt...

I den tomma graven,
rullar ännu ekot,
av de första kristnas jubel,
då en bländvit påskdagsmorgon,
ormens huvud krossades,
och tron uppstod igen.

Trots allt.